

Acest al zecelea volum cuprinde, printre altele, două predici la începutul Postului Mare, din anii 1983 și 1984, precum și patru predici la tundera în monahism a opt monahi din Mănăstirea Sihăstria, între anii 1983-1988, care și-au închinat viața lui Hristos. Cuvintele sale sunt pline de înțelepciune, de blândețe și de mângâiere duhovnicească.

De aceea recomandăm credincioșilor noștri iubitori de Hristos să-și procure seria întreagă a tuturor cărților scrise de Preacuvioșia sa și să le pună la îndemâna tinerilor și a celor ce vor să le citească, deoarece sunt adevărate călăuze duhovnicești pentru toți cei ce-L caută și Îl iubesc pe Hristos.

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Sfânta Mănăstire Sihăstria,
Înălțarea Domnului,
8 iunie 2000

VINDECAREA CELOR DOI DEMONIZAȚII DIN GADARA

Iubiți credincioși,

Cu cât pătrundem în Sfintele Scripturi mai adânc prin teologie și prin tâlcuire, cu atât ne dau și ele mai bogat mireasma Duhului Sfânt și înțelegem mai mult cuprinsul lor.

Mântuitorul spune: *Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc pentru Mine*. Deci știm din gura lui Hristos că Sfintele Scripturi sunt mărturii ale lui Dumnezeu. Proorocul David zice: *În calea mărturiilor Tale, Doamne, m-am desfătat ca de toată bogăția*. Mare adevăr este în aceste cuvinte. Cine aleargă pe calea mărturiilor sau pe calea dumnezeieștilor Scripturi și pe calea înțeleșurilor duhovnicești din ele, pururea se veselește de înălțimea tainelor care se află în ele.

Duhul Sfânt fericește mai departe pe cei ce le cercetează, zicând: *Fericiți cei ce cearcă mărturiile Lui, cu toată inima Îl vor căuta pe Dânsul* (Ps. 118, 2). Duhul Sfânt Însuși fericește pe omul care cearcă mărturiile Lui, adică cearcă cu de-amănuntul înțelesul duhovnicesc al Sfintelor și dumnezeieștilor Scripturi. Pentru care pricină caută omul cu toată inima pe Dumnezeu în calea Scripturilor? Pentru înțelegerea celor ce citește. Căci, rugându-se la Dumnezeu să-i

deschidă ochii minții, înțelege taine mari și negrăite, atât cât este cu putință omului a înțelege, și atunci aleargă cu toată puterea pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Dumnezeiasca Evanghelie de astăzi începe așa: *În vremea aceea a venit Iisus Hristos în latura Gadarenilor și i-au ieșit înainte doi îndrăciți foarte cumpliți, care locuiau în morminte.*

Îndrăciții nu puteau sta în case, ci se ascundeau în criptele din morminte. Deci doi din acești îndrăciți au ieșit înaintea Mântuitorului, și Sfânta Scriptură spune că erau foarte cumpliți, încât din cauza lor nimeni nu putea să treacă pe calea aceea, căci toți se speriau de ei și fugeau din calea lor.

Și ce-au făcut îndrăciții aceștia, mai bine-zis diavolii din ei, când au văzut pe Iisus Hristos, Dumnezeu nostru și Mântuitorul lumii? Au început a striga foarte tare către Dânsul: *Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt?* Adică: „Ce ai cu noi? Noi nu Ți-am făcut Ție nimic. Noi îi chinuim numai pe oamenii aceștia, care sunt dați nouă tot de puterea Ta și pe care îi avem în stăpânire și în care locuim noi”. Dar apoi, temându-se de puterea Mântuitorului, au zis: *Ai venit să ne muncești pe noi mai înainte de vreme?*

Auzi ce spun diavolii? Din această pericopă evanghelică învățăm trei lucruri mari:

- întâi, că și diavolii au credință și cunoștință;
- al doilea, că ei nu fac nimic fără voia lui Dumnezeu; și
- al treilea, se tem foarte tare de puterea dumnezeiască, ca să nu-i alunge în gheena mai înainte

de judecata viitoare, că muncile iadului sunt foarte grele.

Deci nu toți diavolii se află desăvârșit la muncă pentru căderea lor, așa cum nici păcătoșii nu se află definitiv în iad, cum spun dumnezeieștii Părinți. De aceea ziceau diavolii aceștia: *De ce ai venit să ne muncești înainte de vreme?* Adică: „Nu-Ți ajunge că ai să ne muncești desăvârșit începând din ziua Judecății? Ai venit să ne muncești pe noi înainte de judecată?” Căci mulți din ei au rămas în văzduh, cum zice marele Apostol Pavel către efeseni: *domnii puterii văzduhului; duhurile răutății răspândite în aer*, sau cum zice marele prooroc David: *Mulți sunt cei ce se luptă cu noi de la înălțime.*

Așa și diavolii sălășluiți în cei doi oameni, încă nu erau în gheenă, ci erau din cei din văzduh. Ei intraseră în acești doi îndrăciți și se temeau ca nu cumva Hristos să-i scoată din oameni și să-i trimită în gheenă, unde se munceau alți conducători de-ai lor, care intraseră de la început acolo.

Dar dumnezeiescul Evanghelist Luca mai spune ceva în Evanghelia sa; zice că Hristos a întrebat pe diavoli: *Cum vă este numele?* Căci și diavolii au nume. Și au răspuns ei din cei îndrăciți: *Legheon ne este numele.* Adică: „Eu nu sunt numai unul, ci suntem 6000 de diavoli” (Legheon sau legiune. Legiunea romană avea 6000 de ostași). Dar cu toate că erau așa de mulți, se rugau lui Hristos să nu-i trimită în gheenă.

Dar oare diavolul n-are putere, de au trebuit să fie atât de mulți într-un om? Are foarte multă putere, căci spune Iov: *Adâncul fierbe ca o căldare înaintea*

lui și cine va descoperi pieptul armurii lui? Și proorocul Iezechiel, vorbind de împăratul Tirului și al Sidonului, zice despre căderea satanei: *Erai un heruvim ocrotitor și te plimbai în mijlocul cetelor celor scânteietoare din cer și toate flautele și muzicile cerului te laudau pe tine. Și frumusețile tale te-au înșelat pe tine, adică te-au vopsit cu carbinetul de aur, cu iachint, cu hrisolit, cu topaz, cu ametist, cu beril și cu celelalte pietre scumpe.*

Auzi cum era satana înainte de cădere? Era un heruvim ocrotitor, înfrumusețat cu mare podoabă, sau cum mai zice Isaia, era luceafărul care răsare dimineața din ceruri. Căci zice: *Cum ai căzut din fala ta, stea de dimineată?* Vezi cine era și câtă putere avea? Dar această putere o au numai când și cât le îngăduie Dumnezeu. Știți de ce? Pentru că „puterea drăcească – cum spune Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu – este îngrădită de puterea dumnezeirii”.

Frânele puterii satanei sunt în mâna lui Dumnezeu. El este câinele lui Dumnezeu și nu poate să facă nimic fără poruncă. Ați văzut la Iov cum satana a cerut voie să-l ispitească și, când i-a dat voie, a adus ispite, pogorând și foc din cer, și într-un ceas a pierdut cele 7000 de oi, 3000 de cămile, 500 de perechi de boi, 500 de asine și casele le-a dărâmat printr-un cutremur. Ai văzut ce poate el? Dar numai când îi dă voie Dumnezeu.

Deci, cum v-am spus, toată puterea drăcească este îngrădită de puterea dumnezeirii și el nu poate face nimic până nu îi dă voie Dumnezeu.

Și ce-au zis acești diavoli? „Acesta Care este de față este Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt”. Credeau

aceasta diavolii și mărturiseau: *Știmu-te pe Tine cine ești; ești Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt.*

Auzi mărturisirea diavolească? Vezi credința diavolilor? Dar oare credința aceasta a diavolilor este mântuitoare? Nu, nicidecum. Sfântul Apostol Iacov ne învață: *și diavolii cred în Dumnezeu și se cutremură.*

De ce se cutremură diavolii? Erau 6000 în fața lui Iisus și tremurau ca varga și se rugau să nu-i trimită în gheenă mai înainte de vreme. Ce le folosea lor credința, dacă n-au zis: „Iartă-ne, Doamne! Ne pocăim! Ne vom face slugile Tale!” N-au zis. Ci se temeau numai și se cutremurau; dar credința lor nu era lucrătoare și mântuitoare!

Când credința este numai cunoscătoare, nu mântuiește pe nimeni. Adică, dacă cred eu că este Dumnezeu și cunosc aceasta, numai cu atât nu mă mântuiesc. Căci zice Sfântul Apostol Iacov: *Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar și diavolii cred și se cutremură.* Ce folos au de credința lor? Este o credință cunoscătoare și iscoditoare, care nu folosește nimănui. Ea nu mântuiește nici pe diavoli, nici pe oameni.

Dar este o altă credință, despre care spune dumnezeiescul Apostol Pavel. Care? Credința cea lucrătoare care se lucrează prin dragoste. Cel ce o are, pășește de la credință la fapte. Se smerește, ascultă, miluiește, iartă, postește, priveghează, duce viață curată, cu sfințenie, iartă pe toți cei ce l-au supărat și, cu darul lui Dumnezeu, totdeauna este milostiv, precum și Tatăl nostru milostiv este. Aceasta este credința lucrătoare sau credința care se lucrează prin dragoste.

Deci țineți minte că și diavolii au credință, dar numai credință cunoscătoare, și vai de noi păcătoșii dacă ne vom asemăna cu ei, dacă numai vom crede că este Dumnezeu, dar nu vom lucra poruncile Lui! Se va împlini cu noi cuvântul care zice: *Mulți vor zice Mie în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am vindecat? Nu în numele Tău am propovăduit? Și voi zice către ei: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic! Nu vă cunosc pe voi.* Dar de ce? „M-ați cunoscut ca Dumnezeu și ați făcut chiar minuni în numele Meu, dar n-ați lucrat poruncile Mele. Nu vă cunosc pe voi!” Așa, fraților, să nu ne asemănăm diavolilor, care nu împlinesc poruncile lui Dumnezeu.

Dar să vedem ce spune Evanghelia mai departe. Zice că acolo lângă lac păștea o turmă mare de porci. Și s-au rugat diavolii: *Doamne, dacă ne scoți pe noi din acești doi oameni, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci.* Adică: „Doamne, dacă ne scoți din zidirea făcută după chipul și asemănarea Ta, din oamenii aceștia care pot să fie biserica Ta, nu-ți cerem să ne ducem în alt om, ci dă-ne voie să ne ducem în aceste dobitoace, care, deși sunt ale Tale, sunt murdare, leneșe și lacome, fiind chipul patimilor trupești, la care noi îi învățăm pe oameni”.

Și a ascultat Hristos rugăciunea diavolilor și a zis: *Mergeți! Și îndată ce le-a dat voie, au intrat diavolii în porci și s-a aruncat turma în mare și s-a înecat. Și erau ca la 2000 de porci.*

Oare de ce a ascultat Mântuitorul rugăciunea diavolilor? A ascultat-o fiindcă rânduia prin diavoli o pedeapsă celor ce aveau porci. Pentru că porcul este

un animal greoi, leneș, lacom, mocirlos și murdar, așa cum este un om păcătos, care se tăvălește în mocirla fărâdelegilor, a lăcomiei, a beției și a curviei. Și de aceea le-a dat voie, pentru a arăta simbolul omului în care locuiesc diavolii, căci ei se odihnesc pururea în oamenii cei lacomi ca porcii, curvari și preacurvari.

Diavolii, temându-se de munca din gheenă, și-au zis: „O fi mai rău în porci și în mare și oriunde ne-am duce decât în om, dar e mai bine decât în gheenă”.

Oare de ce se tem diavolii de gheenă? Am spus puțin mai sus, dar aici vom desluși mai pe larg acest lucru. Ați citit în psalmul 74 cuvântul: *Paharul este în mâna Domnului, cu vin neamestecat, plin de amestecătură*¹. Oare ce să fie aceasta? Paharul mâniei și a iușimii Domnului este, zice, neamestecat și plin de amestecătură.

Iată ce vrea să însemne aceasta, după mărturia Sfântului Andrei al Cezareei, care a dat cea mai înaltă tâlcuire la Apocalipsă, el punând cuvântul acesta în legătură cu muncile cele de după judecată.

Paharul cu vin neamestecat și totodată plin de amestecătură este focul iușimii mâniei Domnului în veacul de acum, când vine asupra noastră, a tuturor popoarelor pământului, amestecat cu milă. Până la sfârșitul lumii vor veni multe răni peste popoarele lumii: robie, războaie, foamete, secetă, boli, holeră, ciumă, tulburări; dar toate acestea vor veni amestecate cu mila lui Dumnezeu.

Până în ziua judecății, focul mâniei lui Dumnezeu vine amestecat pururea cu milă. Ne-a robit

¹ Psaltirea, ediția din 1914.